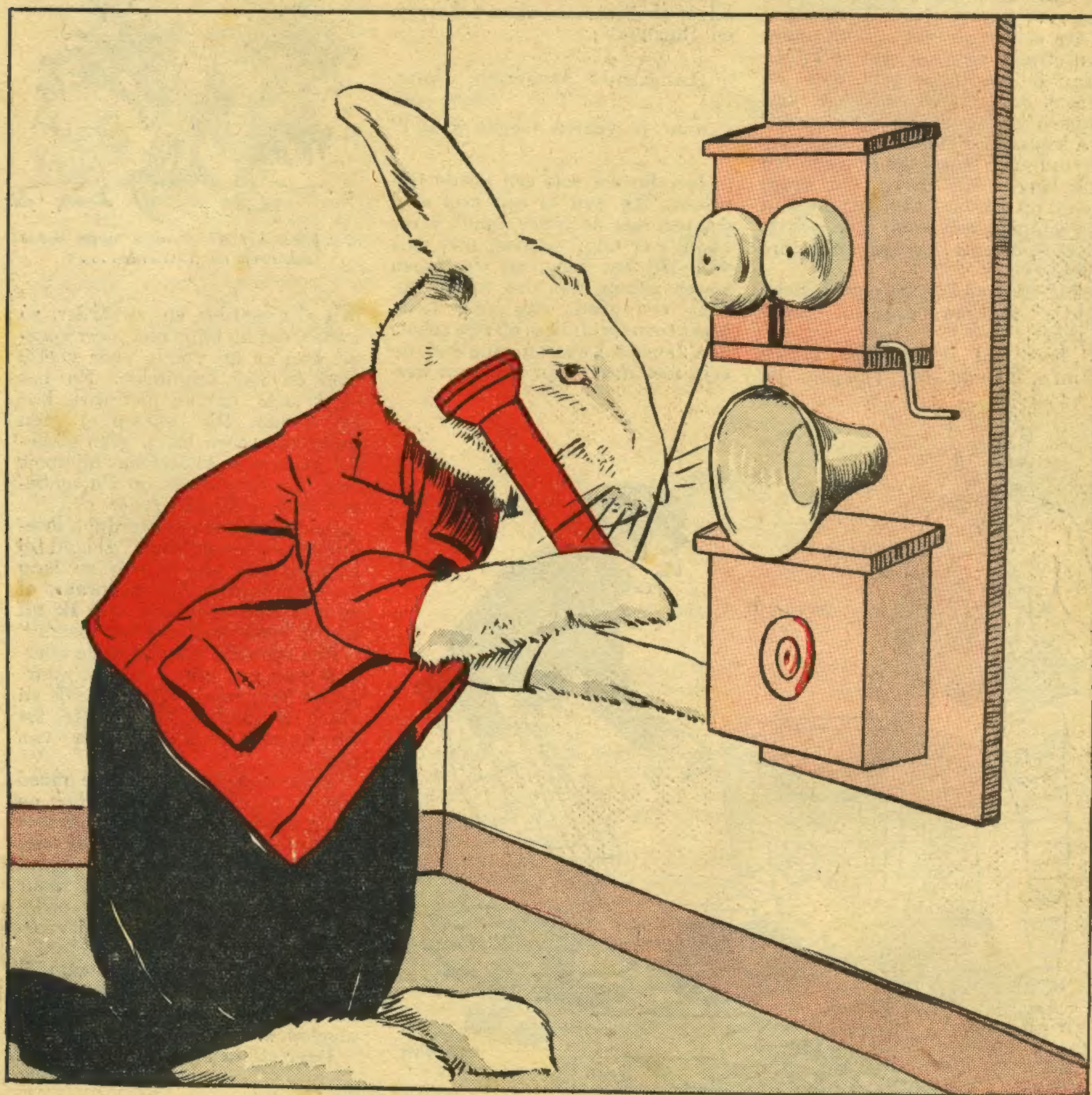
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 19 AUG. 1937

Dr. WITPELS KRIJGT GEEN GEHOOR

EEN STREEK VAN KABOUTER PIP

EEN OUD ENGELS SPROOKJE NAVERTELD DOOR PIET BROOS

KABOUTER Pipperepip, in de wandeling genoemd de kleine Pip, zat altijd vol streken. Hij woonde in een hutje onder een denneboom van het Reuzenbos en hij hield van honing, van bessenvla, die hij zelf bakte, van aardbeienwijn en.... ja, daar hield hij nog het meeste van.... van streken uithalen.

Op een goede dag zat hij onder een struik, zo maar wat te kijken naar de voorbijgangers, toen hij ineens Jan Jansen ontdekte. Jan Jansen kende hij heel goed, want die kwam hier elke Maandag voorbij om naar de markt te gaan. Nu ook weer. Hij droeg een grote mand op zijn hoofd tot aan de rand opgestapeld met kool, rode, witte, bloem-, boeren-, savoye- en andere kool.

Ineens werd Pip, die eigenlijk een beetje zat te dromen, klaar wakker.

„Dien zal ik er eens tussen nemen," dacht hij, „jongen, ja, daar zal ik eens een fijne bak mee uithalen."

Hij plukte vlug een uitgebloeide paardenbloem, je kent ze wel, die lampionnetjes van zaadpluisjes, en verborg zich achter de struik, vlak langs de weg, die Jan Jansen moest komen.

En toen Jansen passeerde, blies hij de zaadjes naar diens schoenen en fluisterde:

„Langzaam, langzaam, langzaam aan,
waar je voeten mogen gaan!"

Jan Jansen was een goede tippelaar. Hij had al een heel eind gelopen met de zware mand, maar hij was er nog helemaal niet moe van. Hij was jong, en zijn kolen waren prima, dus dat werd vandaag een goede dag voor hem. Maar toen de pluisjes op zijn schoenen terecht kwamen ging het ineens niet meer. Zijn schoenen werden al zwaarder en zwaarder, zó zwaar, dat hij bijna niet meer vooruit kon en hij voetje voor voetje over de weg schuifelde. En het ergste was, dat hij niet wist, hoe het kwam. Hij begreep er geen snars van, geen laars, geen sikkepit, geen jota. Anders was hij nooit moe. En de pluisjes op z'n schoenen merkte hij niet eens.

....blies hij de zaadjes naar diens schoenen en fluisterde....

„Potvoordemallemosterdpot, driedubbeltjessuikerstroop," schold hij hardop, „de weg is nog zo lang en mijn voeten zijn zo zwaar, of ze met lood opgevuld zijn. Ik zal beslist eerst wat moeten rusten."

Een ogenblik ging hij in de schaduw van een struik zitten, waarachter Pipperepip alles afloerde en maar lachte, lachte, lachte, tot z'n rolrond buikje er zeer van deed.

Maar Jan Jansen gaf de moed niet zo gauw op, hij was jong en wilde zijn kool kwijt en wat er met hem gebeurd was, snapte hij toch niet. Hij ging dus weer op weg, al mopperend en brommend, maar al zijn inspanning baatte niets, voetje voor voetje kwam hij vooruit.

Heel laat in de middag kwam hij op de markt aan en — geen wonder — de markt was toen al lang afgelopen.

Daar stond Jan Jansen nu met

....hij kocht al de kolen voor tweemaal de prijs....

zijn gebakken peren, of liever gezegd met zijn kool waar geen kopers voor waren.

Hij veegde met zijn grote rode zakdoek het zweet van het voorhoofd, zette de mand op de grond en ging met het hoofd in de handen op de rand zitten.

Daar kwam de bediende van baron Zoziejeme tot Zoziejemeniet aangerend. Hij liep zo hard, dat hij bij tijd en wijle niet meer wist, welk been hij het eerst moest zetten. Want weet je, wat het geval was? Hij had een paar vrienden ontmoet en toen was hij wat gaan biljarten en ja.... toen was het laat geworden, dat snap je. Hij schrok zich een hoedje, toen hij merkte, dat al de verkopers al lang naar huis waren. Wat zou zijn meester wel zeggen? En die wilde nog wel een hele mand kool hebben!

Daar kreeg hij Jan Jansen in het oog.

„Hela," riep hij, „dat treft. Mijn baas heeft juist kool nodig. Wat heb je zo al bij je?"

„Kijk maar eens," antwoordde Jan Jansen en hij legde een voor een zijn kolen op het marktplein.

„Dat treft," riep de knecht uit, „die kan ik allemaal gebruiken," en hij kocht al de kolen voor tweemaal de prijs, die Jan Jansen er voor wilde vragen.

„Die is goed," zei Jan Jansen en hij grinnikte wat in zijn baardje, want hij had geen tijd gehad 's morgens om zich te scheren, „dus daarom moest ik zo laat op de markt aankomen. Een of andere goede fee heeft natuurlijk mijn schoenen betoverd!"

De knecht was al met zijn kolen verdwenen en Jan Jansen ging nu enkele boodschappen doen in de stad. Hij kocht een zware, vette kip, wat rode sterappelen en ook een grote pot honing. Dat kon nu wel lijden.

En zijn schoenen waren nu ook niet meer zwaar. Zo licht als een veertje wandelde hij door de straten, want de wind had al de zaadjes van zijn schoenen af geblazen.

Vlug ging Jan Jansen naar huis, maar halverwege kreeg hij trek in een appeltje. Hij ging onder een boom zitten, wreef de appel op zijn broek glad, dat ie glom in de zon en beet erin.

Daar kwam vrouw Witjes, de wasvrouw, langs. Zij droeg een mand met schoon wasgoed op haar hoofd en toen.... toen ineens zag Jan Jansen een kleinen groenen kabouter achter de struiken, die een paardenbloem in de hand hield en de zaadjes op de schoenen van de wasvrouw blies. En hij zag ook, dat de wasvrouw ineens langzamer ging lopen.

„Ha, zó, mannetje," dacht Jan Jansen en sprong op, „dat is dus die vriend, die zorgde, dat ik te laat op de markt kwam, zodat ik al mijn kolen voor een veel hogere prijs heb verkocht. Ik zal hem de roodste van mijn appels en deze pot honing geven."

Hij liep naar de struiken, terwijl de mand op zijn rug op en neer danste, met de half opgegeten appel nog in de hand, en riep:

„Wacht even, buur! Ik heb wat voor je."

direct, wie haar schoenen zo zwaar gemaakt had.

Ze kwamen voorbij een vijver en de ganzen kwaakten:

„Kwak, kwak, kwak,
Geef hem een pak!"

Ze passeerden een molen, en de wieken zongen:

„Wieke wikke wieke wak,
Geef hem maar een stevig pak!"

„Ik heb wat voor je, ik heb wat voor je...."

Hij rende voorbij de wasvrouw.

Toen zag Pip hem pas, want die was het weer. Hij zag hem op zich toe komen met de hossende mand op de rug en de half opgegeten appel in de hand en hij dacht niet anders, of hij zou er flink van langs krijgen voor de poets, die hij hem vanmorgen gebakken had. En dus rende hij weg, zó hard, zó hard, dat zijn voeten bijna de grond niet raakten.

Maar Jan Jansen liep met zijn langere benen natuurlijk veel vlugger.

Hij liep achter hem. „Ik heb wat voor je, ik heb wat voor je," maar Pip dacht: „niks hoor, roosje."

De wasvrouw zag de twee lopen.

„Houd hem, houd hem," schreeuwde zij, want zij vermoedde

Maar Pipperepip kreeg geen pak slaag, en ook zijn appel niet.

Want hij was het eerst bij het Reuzenbos en verdween als een wezel onzichtbaar in een holle boom, terwijl Jan Jansen vergeefs naar hem omkeek en riep, om toch te voorschijn te komen.

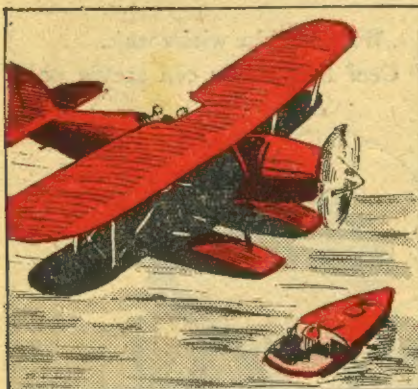
Maar Pip kwam niet en kroop pas voorzichtig uit de boom, toen Jan Jansen al lang naar huis was.

Hij ging óók naar huis, want hij had het warm en was moe van het harde lopen.

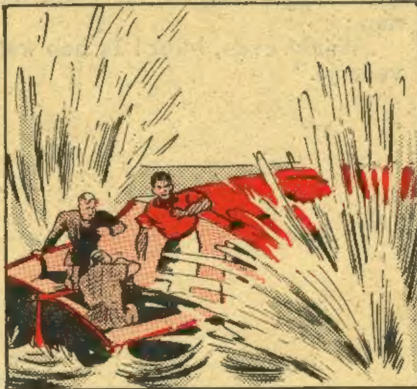
Maar nooit is hij te weten gekomen, dat hij weggelopen is voor de mooiste rode appel van Jan Jansen en een fijne pot honing.

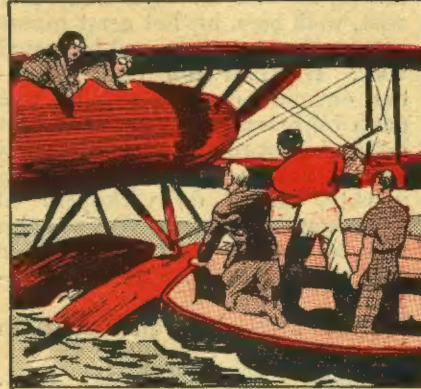
BOB MAAKT EEN LUCHTREIS

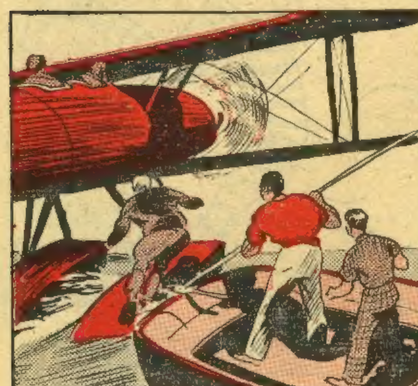
„Dat is," zei Snoekie somber,
„Die bende van Jan Kraak.
Ik zie het aan het vliegtuig,
Pas op, want het loopt spaak."

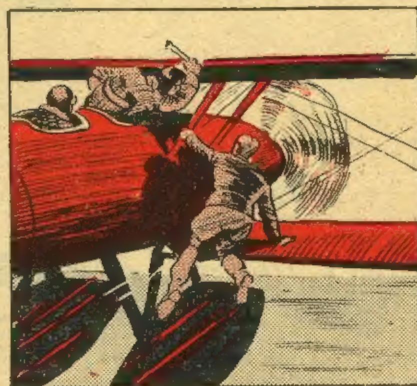
Het vliegtuig daalde brommend,
Bijna net naast de boot.
De golven spatten opwaarts.
't Was of het water goot.

De vliegers keken dreigend
Op 't kleine drietal neer
En riepen : „De papieren!
Vooruit, dan gaan we weer."

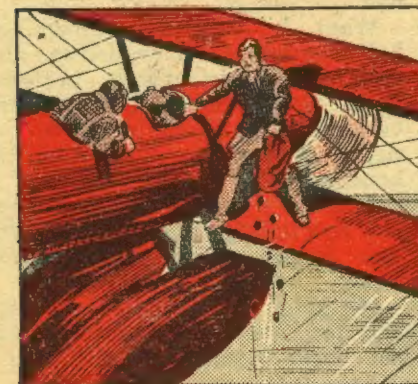
Maar Bob was niet van gist'ren
En vreesde geen gevaar.
Hij sprong op een der vlotters
En riep : „Had je ze maar."

Vlug klom hij op een vleugel,
't Was haast een heksentoer.
Want een der beide vliegers
Lag dreigend op de loer.

De tweede vlieger stuurde
Het vliegtuig steil omhoog;
Bob gaf een der bandieten
Een mep tegen zijn oog.

De man lag half bewustloos
En zag er zielig uit.
Bob greep een zak met bommen
Op 't bankje in de kajuit.

„Ziedaar," lachte hij tevreden,
„Dat viel me nogal mee
Doe nu Jan Kraak de groeten
Ik ga weer naar benêe."

Zijn valscherm ging goed open,
Bob keek al naar de boot.
Hij zakte echter netjes
Boven een haaienvloot.

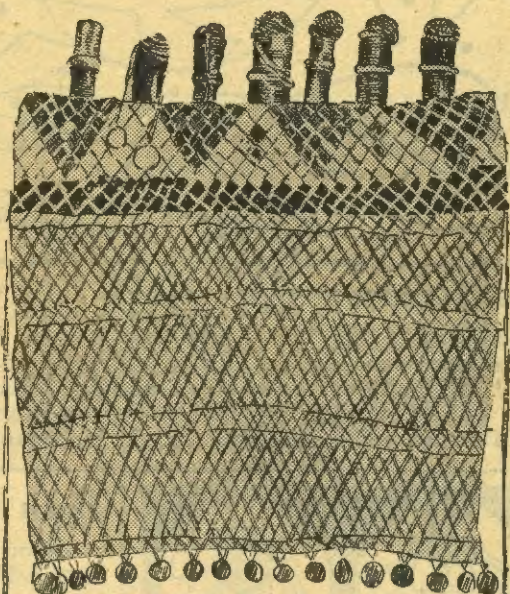

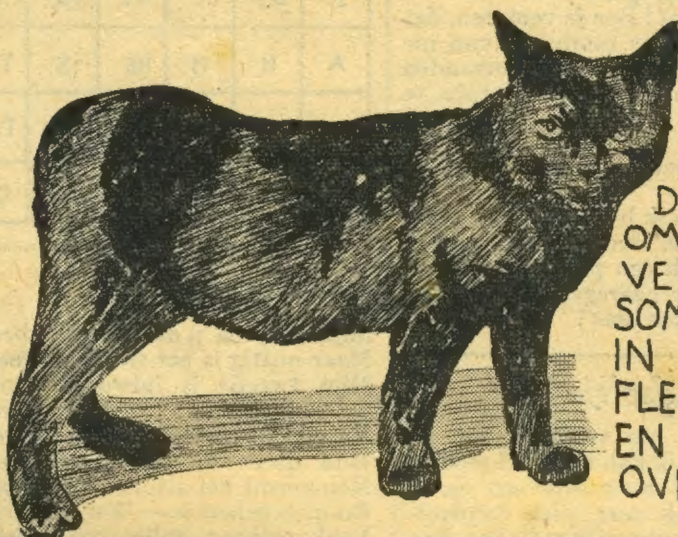
DE GROTTEN VAN HAN

IN BELGIE, ZIJN DE MEEST INDRUKWEKKENDE VAN EUROPA. HUN ONDERAARDSE GEWELVEN BEREIKEN EEN HOOGTE VAN WEL 129 METER. ER IS EEN MEER DAT HET GROOTSTE ONDERGRONDSE WATER IS WAT MEN KENT.

KATTEN ZONDER STAART

ZIJN VAN EEN BIJZONDER RAS, DAT MEN VINDT OP HET EILAND MAN, EEN EILAND, DAT IN DE IERSE ZEE TUSSEN ENGELAND, IERLAND EN SCHOTLAND LIGT.

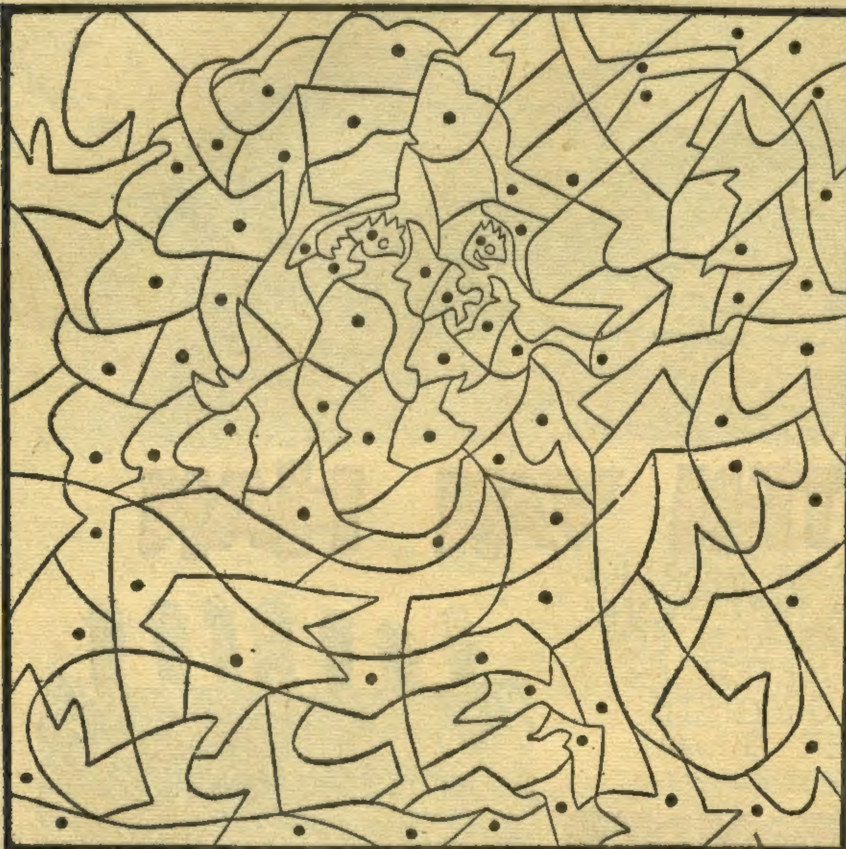

TRANEN OP FLES.

DE TRANEN VAN ROUW EN DROEFHEID, DIE MEN SCHREIT OM EEN AFGESTORVEN BLOEDVERWANT VANGT MEN IN SOMMIGE STREKEN VAN INDIE IN FLESJES OP. DEZE TRAANFLESJES WORDEN VERZEGELD EN ALS AANDENKEN AAN DE OVERLEDENE BEWAARD.

BONT ALLERLEI

Het flessen-meisje

ANNIE is een meisje, dat er gewoon dol op is, om uit een fles te drinken. „Het smaakt zo lekker," zegt ze altijd. Ook nu heeft ze van moe heerlijk sinaasappelsap gekregen, dat ze met gretige teugjes opslurpt, natuurlijk zoals altijd uit de.... fles! Geloven jullie 't niet? Nou, maken jullie eens alle vakjes, waarin een punt staat, fijn zwart. Maar alleen die vakjes. Dan zullen jullie zien, dat Annie inderdaad een flessen-meisje is?

WELKE ZIJN DE NAMEN VAN BOVENSTAANDE TEEKENINGEN? NEEM DE 3e EN 4e LETTER VAN 'T EERSTE EN TWEEDE WOORD, DE 1e EN 2e LETTER VAN HET 3e WOORD EN DE 5e EN 6e LETTER VAN 'T 4e WOORD EN VORM MET DIE LETTERS DE NAAM VAN EEN BEKENDE TREKVOGEL!

Even lachen

„Wou jij 'n stuk van m'n boterham hebben? Ik heb nog nooit iets van jou gekregen!"

„Nou en of! Ben je vergeten, dat je 't vorig jaar roodvonk van me hebt gekregen en twee maanden lang niet naar school hoefde te gaan?"

Een jongetje was uit een vijver gered.

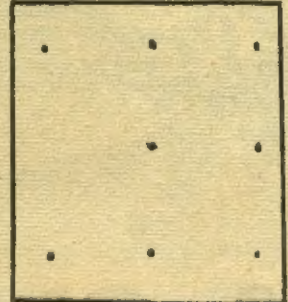
„Nou ben ik blij, dat u me er uit hebt gehaald," zei hij tot den redder. „Wat zou ik een pak rammel van m'n moeder gekregen hebben, als ik verdronken was!"

Een raadseltje

Men ziet me vaak bij zon- of kunstlicht; ik kan heel snel groeien en ook snel weer afnemen en ik kan me ook zeer snel verplaatsen, want ofschoon ik niets ben, ben ik toch iets. Wie of wat ben ik?

Acht-punten-puzzle

IN dit vierkant staan acht punten. Nu moeten jullie proberen, of het gaat om al die puntjes een apart hokje te geven, door in het vier-

kant vier rechte lijnen te trekken. Die vier lijnen moeten echter getrokken worden zonder potlood of pen op te lichten, dus in één trek door. De lijnen mogen elkaar wel kruisen.

Jongens- en meisjesnamen

HIER heb je een hele verzameling jongens- en meisjesnamen. Ze staan er heus in. Alleen moet je ze zoeken. Nee, het is niet zo moeilijk. Je moet alle vakjes doorlopen, maar elk vakje niet meer dan één keer. Je begint met het vakje, waar je ziet staan: begin en je moet eindigen onderaan links.

NA	K	AR	A	M	AR
EO	L	E	N	A	I
B	OB	L	DI	FR	I
A	N	N	HE	IE	TS
T	I	A BEGIN	ND	F	TO
A EINDE	R	IK	R	SO	OS

Raadselrijm

Mijn eerste is 'n afschuwelijk beest,
Maar nuttig is het steeds geweest;
Mijn tweede is lidwoord zonder meer
En elk gebruikt het keer op keer;
Mijn derde in elke kamer staat,
Men neemt het als men zitten gaat;
En mijn geheel is — 'k sta u borg—
Vaak eetbaar, mits men kiest met zorg!

JARIG JANTJE

Tippelt Jantje door het huis.

Op zijn blote rose voetjes
Tippelt Jantje door het huis.
Niemand hoort hem gaan of komen,
't Gaat zo zachtjes als een muis.

Jantje voelt zich wat gewichtig,
Hij is jarig toch vandaag!
En dan krijgt hij vast wat lekkers,
Want men mag ons Jantje graag.

Steekt een vinger in zijn mondje.

Stiekum loert hij om 'n hoekje
Of hij niets op tafel ziet.
't Is zo stil in huis en Jantje
Zoekt en kijkt, maar vindt het niet.

Hoort, daar klinkt een bromstem boven,
Jantje krijgt 'n kleur als vuur,
Steekt een vinger in zijn mondje,
Drukt zich vast tegen de muur.

Moeke komt al naar beneden,
Ziet verwonderd Jantje staan.
„Maar," zegt zij, „wat doe je, jongen?
Wil je vlug naar bed toe gaan?"

„Ik ben jarig," fluistert Jantje,
„En dan mag 'k een hele dag
Baasje spelen over alles,
U zei, moeke, dat het mag."

Moeder kijkt naar 't kleine Jantje
Dat daar zo parmantig staat.
Moeder lacht een beetje ondeugend,
Jantje's hart wat sneller slaat.

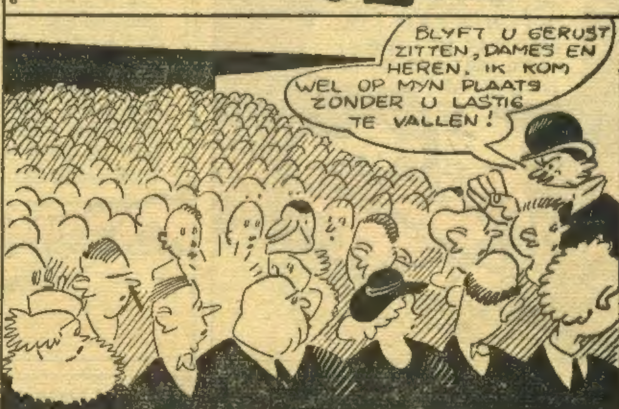
„Nu naar bed," zegt moeder ernstig,
„Want de dag is lang genoeg.
Voor dat heerlijk „baasje" spelen
Ben je nog een week te vroeg!"

V. LATTE

Moeder kijkt naar 't kleine Jantje.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EINDELIJK BEET.

